

פחד דוד

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ'ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ'ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 19:09 | 19:24 | 19:17 | 19:25

מוצאי החג 20:28 | 20:30 | 20:32 | 20:29

רבינו תם 21:03 | 21:00 | 21:04 | 21:01

משכיל לדוד

מהי הברכה הגדולה שהעניק השי"ת לעם ישראל?

"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום". (במדבר ו, כו)

הקב"ה ניגלה אל משה רבנו ואומר לו לדבר אל אהרן ואל בניו ולומר להם - זוהי הברכה שעליכם לברך את עם ישראל. והדגיש הכתוב ואמר (במדבר ו, כג) "כה תברכו את בני ישראל אמור להם". מבארים המפרשים (רש"י שם) שבאור המילה 'אמור' היא, שעל אהרן ובניו להקפיד שלא לברך את בני ישראל מתוך חפזון ובכדי לצאת ידי חובה, אלא צריכים הם לברך את העם בכוונה ובלב שלם, כדי שלא תהא ברכה זו מן הפה ולחוך, אלא ברכה הפורצת מעומק הלב פנימה.

מצינו בתורה הקדושה שבני אהרן ברכו את בני ישראל בברכה זאת ברכות רבות - שהקב"ה יברך את נכסיהם וישמור עליהם מפני הליסטים והשודדים, שמצינו אנשים המעניקים מתנה לחבריהם, אך מתנתם אינה שלימה היות והליסטים באו וגנבו את המתנה אותה נתנו לחברם, והנה הקב"ה הוא הנותן והוא השומר ומשום כך מתנתו שלמה ומתקיימת אצל האדם. וכן ברכו אותם שהקב"ה יאיר פניו אליהם ויראה להם פנים שוחקות ואף יתן להם חן, ובשעת כעס הקב"ה יכבוש את כעסו ולא ימהר להענישם.

ומוסיפים חכמים ואומרים (עי' מסכת עוקצין ג, יב ועי' במד"ר יא, ז) שהברכה הגדולה והיפה ביותר שאותה העניק הקב"ה לבניו היא השלום, שהרי השלום הוא אחד מן היסודות עליו עומד העולם, ואף הקב"ה שמו שלום וחותרו שלום.

כן מצינו שלא ניתנה תורה לישראל עד שהיו מצויים באחדות ובאהבה ביניהם, כמו שכתוב (שמות יט, ב) "ויוחן שם ישראל נגד ההר". ויוחן כתיב, בלשון יחיד, ללמדך שעם ישראל חנו כנגד ההר כאיש אחד בלב אחד (מכילתא בחדש א), מתוך תחושת אחדות וערבות הדדית. ומשום חשיבותה של ברכה זו, אף משחרב הבית הכהנים ממשיכים לברך בברכה זו את עם ישראל מידי יום ביומו בברכת כהנים, מתוך תפילה ובקשה שהקב"ה ימשיך לפרוס את שלומו עלינו. כמו כן מנהג בישראל הוא לברך את בני הבית בשבת בברכה זו, דבר המלמדינו על חשיבותה של זו הברכה שעיקרה שלום.

ולמעשה, שלום אמיתי אינו רק מן השפה ולחוץ, אלא שלום שבו האדם חש אחריות ואהבה כלפי חברו והוא דואג וחרד לגורלו, גם בזמן שחברו נמצא רחוק ממנו ואינו יכול להשיב לו כגמולו הטוב.

חז"ל אומרים ששלמה המלך נקרא בשם זה, רמז לכך שבתקופת ימי מלכותו שרר שלום בעולם, שהרי שלמה הוא מלשון שלום. ומוסיפים חז"ל ואומרים שבימי שלמה גם היתה ברכה בכסף, ומפני שהכל היו מצויים בשלום זה עם זה היו משאירים את כספם מחוץ לביתם מבלי לדאוג שמישהו יקח להם את ממונם. ומלבד זאת השלום שהיה ביניהם הביא עליהם כל כך הרבה

ברכה עד שהכסף באותם ימים היה נדמה כאבנים, וכשם שאבנים מצויות לרוב ואף אחד אינו דואג על הימצאותם, כך גם האנשים לא היו דואגים על כספם שמא מישהו יחמוד אותו לעצמו, והיו משאירים אותו ברחוב מבלי לחשוש שרכושם ינזק.

והוא שאמרה התורה (ויקרא יט, יח) "ואהבת לרעך כמוך", שעל ידי אהבת הזולת מתרבה השלום בעולם, ובהיות שהשלום הוא אחד מעמודי היסוד עליו עומד העולם, נמצא אם כן שאהבת הזולת מוסיפה נדבך על גבי נדבך לחיזוק קיומו של העולם.

והנה יש לנו להבין מהי משמעותה של האחדות, ומה נדרש מאיתנו לשם קיומה בינינו.

ישנו מעשה אודות רבי חיים מואלוז'ין תלמידו של הגאון מוילנא שהתבשר פעם על מותו של אחד מתלמידיו, מששמע רבי חיים את הבשורה הקשה, ביקש ללכת ללוות את תלמידו בדרכו האחרונה ולבקש ממנו מחילה על כך שפעם אחת לא הסביר לו במדויק את דברי הגמרא. כשהגיע רבי חיים ללוויה נעמד לפני מיתת תלמידו ובא לבקש את מחילתו, אך מה גדולה היתה תדהמתו בראותו את תלמידו המת חי לפניו. פנה התלמיד אל רבי חיים ואמר לו שהוא חייב סכום מסוים לחברו אשר טרם השיב לו, ומשום שעדיין לא השיב את חובו מסרבים להכניס אותו אל שערי גן עדן. ביקש התלמיד מרבו שיסכים לשלם את חובו לאותו חבר, על מנת שיוכל לנוח בשלום על משכבו. [ונשמעתי שיש המספרים סיפור זה באופן שונה, אך מכל מקום הסיפור הוא על דרך אותו היסוד].

ומסיפור זה אנו למדים שאחדות אינה במשמעות של שלך שלי, דהיינו שכל מה ששייך לך שייך גם לי, אלא חובה על האדם הלווה מחברו דבר מה להקפיד להשיב אותו לידיו, ולא יהפוך את חפצי הזולת לחפציו שלו. וכל כך הקפידו חכמים בענין זה של הלווה ואינו מחזיר, עד כדי כך שהשואל שלא מדעת, פירושו, שהשואל מחברו בלא לקבל רשותו מתוך מחשבה שחברו ודאי יסכים לתת לו את חפציו, נקרא גזלן (ב"מ כב, א תוד"ה מר זוטרא), שעל אף שהאדם יודע בדעה ברורה שאילו חברו היה עומד לפניו בודאי היה מסכים להשאיל לו את חפציו, מכל מקום לקיחה במצב שכזה אפשר שדינה כגזלה ממש.

ויש בזה ללמדנו עד כמה הקפידה התורה בכבוד הזולת והזהירה אותנו לשמור על חפצי הזולת, כדברי רבותינו במסכת אבות (ב, יב) "יהי ממון חברך חביב עליך כשלך". והנה, למרות האחדות והערבות ההדדית המצויה בקרב בני ישראל, לכל אחד יש את הפרטיות האישית שלו ועל החבר לכבד זאת, ואדם שאינו מקפיד על כבוד חברו ורכושו הרי הוא כגזלן ממש.

הילולא דצדיקיא

- ה - רבי זאב מזיטומיר
- ו - רבי אברהם מרדכי אלתר האדמו"ר מגור
- ז - הושע בן בארי
- ט - רבי יעקב מאיר
- י - רבי ישמעאל הכהן
- י - רבי ישעיה משורר
- יא - רבי יצחק יעקב וייס ראב"ד ירושלים

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בין הַנְּעוּרִים בלילה

באחת השנים, בליל החגא של הגויים בצרפת נשמעו מכיוון הרחוב בו אני מתגורר פיצוצים עזים ומוזיקה רעשנית במשך כל שעות הלילה כמנהג הגויים החוגגים, כשהרעש המטריד נמשך ונמשך עד שהאיר הבוקר שלמחרת.

בשל הרעש הרב לא הייתי מסוגל להירדם כלל, ובעומדי בחלון יכולתי לראות את האלפים שגדשו את הרחובות והתהוללו בחוצות. וחשבתי לעצמי - הנה אנשים אלו היו ערים כל הלילה רק כדי לשתות ולהתהולל ולשמע מוזיקה. כך הם חוגגים את חגם בהתפרעות ובשכרות עד שהם מגיעים למכות, לתגרות ידיים ולמעשי אלימות קשים. ואף למחרת התברר שבאותו לילה הם העלו באש ארבע מאות רכבים...

בבוקר שלמחרת אותו ליל חגא, הבחנתי בנהג מסוים שעל פניו היה ניכר שהוא לא ישן בליל האתמול, הוא היה חסר מנוחה ומיהר לכעוס, ולא היה לי כל ספק שבמשך הלילה הוא בודאי רצה ללכת לישון, אך אצל הגויים כנראה ניתן לאחל זה לזה "שנה טובה" רק לאחר שעות ארוכות של הוללות ושכרות, ולכן הוא לא העז לפרוש מן הכלל וללכת לישון.

גם עם ישראל להבדיל אלפי הבדלות,

מצוים להיות ערים במשך לילה שלם; בליל חג השבועות, בליל 'הושענא רבא': כך גם בליל הסדר אנו מאחרים ללכת לישון, ובנוסף ישנם יהודים שמידי פעם עושים 'משמר' ו'תיקון כרת' מרצונם האישי, ולומדים תורה במשך כל הלילה.

אולם ההבדל בין עם ישראל הנועורים בלילה לבין אומות העולם המתהוללים במשך כל ליל חגם, הוא שאומות העולם בלילה זה כמו בכל ימיהם בעולם - כל מטרתם היא 'חטוף ואכול', הם רודפים ללא הפסק אחר תענוגות העולם הזה ואחר הבלי ותאוותיו, ואילו עם ישראל ערים בלילה מתוך מטרה של קדושה.

והתוצאה ממבוכת היא, שעם ישראל נלחמים בעייפות ומסירים מעצמם את השנה ולומדים את התורה הקדושה במשך כל הלילה, וכתוצאה מכך בימים שלאחר מכן הם מצליחים ביתר קלות להסיר מעצמם את הבלי העולם הזה.

כשהגוי לומד גמרא

פעם בא לפני איזה עורך דין נוכרי שהוא אחד מן הגדולים במקצועו, ואמר לי שבזמן האחרון הוא מתעניין בתורת היהודים ואף התחיל ללמוד תלמוד בבלי, זוהר ועוד ספרי קודש. הוא הוסיף וסיפר שרכש לעצמו ספרי קודש רבים שעוסקים

ביהדות ותורגמו לצרפתית, וכעת הוא לומד את תוכנם.

מסיבה זו כאשר שמע שהגעתי לבקר באזור שלו, הוא בא לפני ושאל לדעתי:

"כבוד הרב, באילו עוד ספרים אתה ממליץ לי לקרוא? כיצד אוכל להמשיך ולהתקדם בלימודי היהדות שלי? תורת היהודים עשירה מאד, וכל נוצרי שמדבר על הנצרות חייב לשלב בדבריו גם דיבורים הקשורים ליהדות, כי העולם לא היה יכול להתקיים ללא היהודים!"

כך אמר לי אותו עורך דין נוכרי.

כששמעתי את דבריו שנאמרו מפיו של גוי גמור, הבנתי שהם נובעים מכך שהוא התעניין בתורה וביהודים, וחקר ודרש בה ולמד על היהדות עוד ועוד עד שהגיע למחשבות אלו.

ומחשבה עלתה אז במוחי - אם גוי מסוגל להגיע להכרה באמיתות התורה מתוך התעניינות ביהדות ולימוד בספרים הקדושים, קל וחומר יהודי - שנשמתו נחצבה מכסא הכבוד ממקור הקדושה, אם יפתח את לבו להתעניין בתורה ובמצוות - מובטח לו שהוא יגיע לאהבת ה' אמיתית ויכיר בנצחיות התורה הקדושה והעם היהודי.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

נוהגים לקרוא מגילת רות בחג השבועות. וכמה טעמים למנהג זה:

יום הולדתו ופטירתו של דוד המלך ע"ה, בחג השבועות. ויחסו מפורט בסוף מגילת רות.

ועוד, מכיון שרות התגיירה וקיבלה עליה על תורה ומצוות, ולכן קוראים את מעשיה בחג מתן תורה.

ועוד טעם, שהרי רות המואביה התגיירה לאחר שחז"ל דרשו "מואבי ולא מואבית", ללמדינו שתורה שבכתב ובעל-פה - אחת היא.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זיהי איש אחד". (שופטים י"ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נזירות שמשון והדרכת הנביא

לאמו בעניני הנזירות, שהוא מענין הפרשה המדברת מעניני הנזיר ומצוותיו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לא לשתוק!

לא יראה אדם את אביו ואמו כשהם מדברים דברים יתרים ויחריש להם, ואם עשה כן, אומר ה'תנא דבי אליהו' - הוא והם אינם ממלאים ימיהם ושנותיהם.

וכן לכל אדם מצוה להטיל שלום בין הצדדים, והוא מכלל הדברים, שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מה ניתן ללמוד מכבישי האגרה?

תמיד אני שב ומשנן לעצמי שאם הקב"ה זימן אותי להיות נוכח באירוע מסוים, משמע שיש בזה ללמדני מוסר ודרך ארץ. כידוע בכבישים רבים בעולם צריך לשלם אגרה בכדי לנסוע באותו הכביש. כל כביש מחולק למספר קטעים ועל פי מספר קטעים בהם נסע האדם, הוא צריך לשלם אגרה בהתאם.

באחד הימים נסעתי עם רבי משה מירלי הי"ו בכביש אגרה בניו ג'רסי, ולאחר שנסענו מספר קילומטרים נתקענו בפקק גדול, לפתע שמענו צעקות קולניות ולאחר זמן מה הבנו שישנו אדם שהיה חסר לו עשר סנט בכדי לנסוע בקטע כביש נוסף, ומכיוון שכך לא נתנו לו להמשיך לנסוע ונוצר פקק תנועה ארוך. כשראינו את הדין ודברים הקולני שהיה שם, אמרתי לרבי משה שילך לאותו אדם ויביא לו עשר סנט על מנת שנוכל להמשיך לנסוע, אחרת, בגלל מספר סנט לא נוכל להמשיך בדרכנו וכל המכוניות תעמודנה במקומן מבלי יכולת לזוז.

ולאחר מעשה חשבתי לעצמי שאף אנחנו בעולם הזה נוסעים כל הזמן בכביש אגרה לכיוון העולם הבא, וצריכים לשלם על נסיעתנו בעולם הזה באמצעות מצוות התורה ומעשים טובים. והנה ציוותה אותנו התורה לקיים שש מאות ושלוש עשרה מצוות אשר בכללן ישנן מספר מצוות שלא כל אדם יכול לקיימן, כדוגמת מצות גירושין אותה מייחל כל אדם שלא לקיים, וכיצד ציוותה התורה על האדם לקיים את כל המצוות האמורות בתורה בזמן שישנן מצוות שלא כל אחד יכול לקיימן?

והנראה לומר שזוהי בדיוק העובדה שבשלה ציוה הקב"ה על בניו להימצא באחדות וערבות הדדית, שגם כאשר אדם לא קיים מצוה מסוימת מסיבות שונות, אך מכוח הערבות ההדדית המצויה בקרב עם ישראל, נחשב לו כאילו הוא קיימה בעצמו, שאדם אחד מעם ישראל שקיים מצוה זו משפיע אותה על הכלל כולו, עד שנחשב לאדם אחר שלא קיימה כאילו קיימה בגופו. וכגון זה אדם הנותן צדקה בעיר ליאון יכול להציל חיים של חולה המתגורר באוסטרליה, וכן על זה הדרך.

ולאחר מאה ועשרים שנה כשנגיע לעולם האמת, הקב"ה יבקש מאיתנו דין וחשבון מפורט על כל מעשינו בעולם הזה, ומה תהיה גדולה הבושה והכלימה כאשר יחסר לנו סכום מסוים אשר בשלו לא נוכל להיכנס בשערי גן עדן, כאותו אדם שחסר לו סכום כסף שבגללו נחסמה בפניו האפשרות להמשיך לנסוע בכביש. ובכדי למנוע מאיתנו בושה זו ציוה עלינו הבורא להימצא באחדות וערבות הדדית, על מנת שנשפיע מאורנו זה על זה. ובזמן שבני ישראל אינם מצויים באחדות, הרי שאינם יכולים להשפיע ממצוותיהם זה על זה, וכיצד יעמדו בפני דין של מעלה כאשר לא השלימו את כל מצוות התורה, אוי לאותה בושה.

ובכדי להזכיר לבני ישראל את חובת הערבות ההדדית המוטלת עליהם, נקבע לדורות שמידי יום ביומו הכהנים פורשים את ידיהם ומברכים את עם ישראל, "יברכך ה' וישמרך. יאר ה' פניו אליך ויחונך. ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום", כאשר הברכה האחרונה – ברכת השלום, גדולה ועולה על כולן.

קולמוס הלב

פיוט לחג השבועות

מקולמוסו של כ"ק הצדיק המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

סימן: חיים חזק

אִמְרֵי אֶל-מָה נִמְרָצוּ, מַעֲיִנֶיכֶם אֵל יִלְיָזוּ

הַתְּקוּשָׁתוֹ וְקוּשׁוֹ, אֵל תִּחַטָּאוּ וְתִתְרַגְּזוּ, וְתִמְיֵד פְּנֵי בְּקָשׁוֹ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

חֲלָאֵת זֹהֲמַת נְחָשׁ, הִסִּירוּ וְהִטְהִירוּ

עֲשׂוּ מַעֲשֵׂה פְּנִיָּה, אֲשֶׁר קָנָא לְשֵׁם יוֹצְרוֹ

עוֹרוּ הַיְשָׁנִים וְהַקִּיצוּ, וּבְנוּ בּוֹעָרִים עִם זֹ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

יִצַר אָדָם בְּחֶכְמָה, אֲרַבֵּעַ יְסוּדוֹת בּוֹ חֲבַר מוֹתְרוֹ מִבְּהֵמָה

הֵן פִּיהוּ הַמְדַבֵּר, גּוֹבֵר עֲלֵיהֶם תְּמִיד כְּחֶפְצוֹ, מִפְּנֵי חֵלּוֹ וְרָגְזוֹ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

יִקְרָה מִפְּנֵינִים, תּוֹרַת אֲמַת אֲשֶׁר נָתַן, בְּהַ יִכְנָעוּ הַזּוֹנִים

אֲחַר יִצְרָם אֲשֶׁר נָתַן, יוֹתֵן לְטִבַּח וְכָל נִיצוּצוֹ, אֲנִשֵּׁי צָבָא אִישׁ לֹא בָּזְזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

מָה אָנוּ מָה תִּיַּיְנוּ, כִּי אָדָם לְהַבֵּל דָּמָה,

אִם רָצוֹן אֶל-עֲשִׂינוּ, הֲלֹא יֵשׁ לוֹ דִּין קְדִימָה

כְּמָה רַב טוֹבוֹ, מִי בָּא עַד קֶצֶוּ, עֵינַיִם אוֹתוֹ כָּל חָזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

חֲסִדְךָ וְצְדָקָתְךָ, מִשְׁךְ אֶל-חַי לְיִשְׂרָאֵל לֵב

זְמוֹ קֶץ מִשְׁיַחְךָ, דְּרָשְׁתִּי אוֹתוֹ בְּכָל יָב

עוֹלָם קָנָא וְנוֹקֵם קָצְצוּ, אֲזַי חֲסִידִים יַעֲלִזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

מענינא דיומא

כתבי האר"י - להינצל ממיתת 'כרת' - שכן 'כרת' הינם אותיות 'כתר'.

תשובת המשקל

טעם למנהג הלימוד בליל חג השבועות, מובא בפרקי דרבי אליעזר שכן בשעת קבלת התורה היו ישראל נרדמים כל אותו הלילה, לפי שהשינה של עצרת ערבה לאדם והלילה קצר, והוצרך הקדוש ברוך הוא להערים משנתם על ידי קולות וברקים שהיו לפני מעמד הר סיני. וכדי לתקן דבר זה תיקנו חכמינו ז"ל - כתשובת המשקל - שנעמוד על המשמר בלילה הזה ונעסוק בתורה הקדושה כסדר המתוקן עד אור הבוקר ולשמוע קריאת התורה ועשרת הדברות וכאילו קבלום מהר סיני.

על דרך חכמת האמת מנהג לימוד ה'תיקון' בליל חג השבועות משמש כקישוט הכלה שהיא התורה על ידי החתן שהוא - ישראל. ומכיון שזמן ה'חופה' - היינו קבלת התורה הוא ביום חג השבועות על כן בליל החופה מקשטים את הכלה בסדר התיקון הכולל את כל חלקי התורה.

אשר על כן הקפידו מאוד כל יודעי הח"ן לומר בליל חג השבועות את התיקון המיוחד ללילה זה כפי שנתכן ונסדר בספר 'קריאי מועד' בלא שום שינוי ותוספת. וכבר כתב על כך הרב חיד"א ז"ל שאין לשנות מהמנהג וללמוד תלמוד או פוסקים בליל זה דחיוב הוא ללמוד בסדר התיקון של רבינו האריז"ל ובשגם לא ידעו ולא יבינו על מה אדניה הוטבעו. קריאתה זו הילולא.

קול השכינה

הצצה נדירה לעומק ה'תיקון' הגדול שנעשה בעולמות העליונים על ידי לימוד התורה בליל חג השבועות, הגיש לפנינו רבי שלמה הלוי אלקבץ זיע"א (מחבר פיוט 'לכה דודי' הנאמר בכל תפוצות ישראל בערב שבת) מה שענינו ראו ולא זה, בהיותו בחבורת החכמים יחד עם מרן השלחן ערוך רבנו יוסף קארו זיע"א, כאשר היו עדין בחוץ לארץ וקבעו יחד ללמוד בליל שבועות:

"דעו לכם כי הסכמנו החסיד [רבנו יוסף קארו] ואני עבדו [הרב שלמה הלוי אלקבץ] והחברים, לעמוד על נפשנו בליל שבועות ולנדד שינה מעינינו, ותהילה לאל עלה בידינו שלא פסקנו רגע, כאשר תשמעו ותחי נפשכם".

"וזהו הסדר מפרשת בראשית קראנו

את הפסוקים וכו', וכל זה קראנו באימה וביראה, בניגון ובטעמים, לא יאומן כי יסופר. ובעת שהתחלנו ללמוד משנה, זיכנו בוראנו ושמענו את הקול מדבר בפי החסיד, קול גדול וברור, וכל השכנים שומעים את הקול ולא היו מבינים, והייתה נעימות רבה, והקול הולך וחזק, ונפלנו על פנינו ולא נשאר עוד רוח באיש, מפני רוב המורא והפחד. והדיבור ההוא החל לדבר עמנו, וכה אמר:

"ידידי המהדרים מן המהדרים, ידידי אהובי שלום לכם, אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה ואשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשכם לעטרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות, ועתה החזרתם עטרה ליושנה".

"התחזקו ידידי והתאמצו אהובי, שימחו ועלצו, ודעו כי אתם מבני עליה. וזכיתם להיות מהיכל מלכו של עולם. וכל תורתכם והבל פיהם עלה לפני הקב"ה, וכמה רקיעים וכמה אווירים בקע דיבורכם בשעה שעלה. והמלאכים שתקו, והשרפים דממו, וחיות הקודש עמדו, וכל צבא מעלה והקב"ה - שומעים את קולכם".

"ואם הייתם עשרה, הייתם מתעלים יותר. אבל עם כל זה התעליתם, אשריכם ואשרי יולדתכם ידידי אשר התעליתם ונדדתם שינה מעיניכם. ועל ידכם התעליתי הלילה ועל ידי החברים אשר בעיר הגדולה הזאת עיר ואם בישראל, ואין אתם כאותם השוכבים על מטות שן שהיא אחד משישים במיתה, אלא אתם נדבקתם בה' והוא שמח בכם".

"לכן בני התחזקו, אמצו ועלצו באהבת, בתורת וביראת. ודעו כי אילו הייתם משערים אחד מאלפי אלפי ריבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם, ולא שחוק בפיכם בזוכרכם כי בסיבת העוונות, אני מושלכת בעפר. אבל חזקו ואמצו ועלצו בני ידידי המהדרים ואל תפסיקו מהלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם, ותורתכם עריבה לפני הקב"ה. ועמדו על רגליכם והעלוני, ותאמרו בקול רם כמו ביום הכיפורים 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'".

החסיד אלקבץ מספר עוד על ענינים נשגבים נוספים ששמעו באותו לילה "וכמה וכמה הבטחות גדולות, וכולנו געינו בבכייה מרוב שמחה. וגם בשומעינו צרת השכינה בעוונותינו, וקולה כחולך מתחננת אלינו, התחזקנו עד אור הבוקר ולא פסקה גרסה מפינו בגילה ורעדה".

מליוני אנשים ברחבי הגלובוס מצפים ומשתוקקים לקבל 'רק' ברכה אחת מבורא העולם, הם מוכנים להתאמץ ולמסור נפש בכדי לזכות ולהיכלל ברשימת המאושרים שרשומים ב'ספר הזכרונות' של בורא העולם. כמובן שלזכות ולקבל את הברכה בה"א הידיעה, זה לא דבר של מה בכך, אך פעם אחת בשנה נוצרת הזדמנות מיוחדת לקבל לא רק ברכה אחת מהבורא אלא לקבל ממנו סל של ברכות, שבעים ברכות.

חלון ההזדמנות הזה יחול במוצאי שבת קודש, בליל חג השבועות שבלילה זה המנהג בכל תפוצות ישראל להיות ניעורים בליל חג השבועות ולעסוק בתורה עד עלות השחר.

ומה שחרם של אותם אלו שעוסקים בתורה בליל חג השבועות?

כך מובא בזהר הקדוש [הקדמת הזהר ח"א דף ח.]:

"כל אלו שמתקנים התיקון בלילה הזאת ושומחים בו כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרונות, והקדוש ברוך הוא מברך אותם בשבעים ברכות וכתרים של עולם העליון. ועליהם נאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו".

על סגולת הלימוד בליל חג השבועות מובא בספר מנהגי האריז"ל הנקרא 'פתורא דאבא': כי כל מי שלא ישן בלילה הזה כלל אפילו רגע אחד, ויהיה עוסק בתורה כל הלילה - מובטח לו שישלם שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא. וכמ"ש רשב"י בהקדמת בראשית. וז"ל: 'דיפיק ההוא שתא בשלם' וכו' עיי"ש. ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה כי אם לא יישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה. ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות.

דרך אגב חשוב מאוד להזכיר כאן כי ישנם קהילות רבות שנוהרים ומתאמצים בכל כוחם שלא לדבר שום שיחה בטילה כל אותו הלילה עד לאחר קדושת "כתר" שבתפילת מוסף כסגולה מיוחדת - ע"פ